EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 7.12.2000
KOM(2000) 812 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE, EUROOPAN PARLAMENTILLE, TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE

Direktiivin 94/11/EY täytäntöönpanoa koskeva arviointikertomus – jalkineiden pääasiallisissa ainesosissa käytettäviä materiaaleja koskevat merkinnät

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE, EUROOPAN PARLAMENTILLE, TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE

Direktiivin 94/11/EY täytäntöönpanoa koskeva arviointikertomus – jalkineiden pääasiallisissa ainesosissa käytettäviä materiaaleja koskevat merkinnät

SISÄLLYSLUETTELO

1. JOHDANTO 3

1.1. Kertomuksen antaminen 3

1.2. Taustaa 3

2. DIREKTIIVIN 94/11/EY SOVELTAMINEN 4

2.1. Soveltamisala 4

2.2. Jalkineen määritelmä 5

2.3. Merkintöjä koskevat määräykset – jalkineiden materiaalit ja osat 6

2.4. Merkintöjä koskevat määräykset – muut tiedot 7

2.5. Vastuuhenkilöiden velvollisuudet 7

2.6. Säännösten noudattamisen valvonta 8

2.6.1 Toimivaltaiset viranomaiset 8

2.6.2. Seuraamukset 9

2.7. Kaupan pitämisen kieltäminen ja estäminen 10

2.8. Lisätiedot 11

3. PÄÄTELMÄT 11

1. JOHDANTO

1.1. Kertomuksen antaminen

23. maaliskuuta 1994 annetussa direktiivissä 94/11/EY säädetään jäsenvaltioiden velvollisuuksista panna täytäntöön menettelyjä, jotka koskevat kuluttajille myytäväksi tarkoitettujen jalkineiden pääasiallisissa ainesosissa käytettäviä materiaaleja koskevia merkintöjä.

Direktiivin 94/11 6 artiklan 4 kohdassa säädetään, että komissio toimittaa kolme vuotta direktiivin täytäntöönpanon jälkeen neuvostolle arviointikertomuksen, jossa käsitellään toiminnanharjoittajien tämän direktiivin säännösten täytäntöönpanossa kohtaamia vaikeuksia ja tehdään tarvittaessa asianmukaisia tarkistusehdotuksia. Direktiivi oli pantava täytäntöön 23. maaliskuuta 1996 mennessä.

Tässä kertomuksessa tarkastellaan direktiivin täytäntöönpanoa jäsenvaltioissa ottaen huomioon havainnot ja näkemykset, joita jäsenvaltiot ja alan toimijat (esim. teollisuuden järjestöt, kuluttajajärjestöt) ovat esittäneet.

Kertomus perustuu pääasiasiassa kahteen lähteeseen: jäsenvaltioiden toimittamiin tietoihin, joita pyydettiin komission kirjeessä, sekä jalkineteollisuuden järjestöille ja kuluttajajärjestöille lähetettyyn kyselylomakkeeseen, joka koski direktiivin laadullista täytäntöönpanoa kansallisella tasolla.

Euroopan jalkineteollisuus osallistui kyselyyn hyvin aktiivisesti, mutta kuluttajajärjestöjen vastauksia saatiin vain vähän. Alhainen vastausmäärä johtuu ilmeisesti siitä, että merkintöihin liittyvää kuluttajakäyttäytymistä koskevia tutkimuksia ei ole tehty.

Tämän kertomuksen tarkoituksena on antaa yleiskuva direktiivin täytäntöönpanosta ja kertoa vaikeuksista, joita alan toimijoilla on ollut säännösten täytäntöönpanon yhteydessä. Tämä ei ole arviointikertomus siitä, ovatko kansalliset täytäntöönpanotoimet direktiivin mukaisia.

1.2. Taustaa

Direktiivi jalkineiden pääasiallisissa ainesosissa käytettäviä materiaaleja koskevista merkinnöistä (94/11/EY, 23. maaliskuuta 1994) oli yli kahdeksan vuoden ajan käytyjen yhteisön tason keskustelujen tulos. Jäsenvaltioissa oli alunperin yksityisesti kehitettyjä merkintäjärjestelmiä (vapaaehtoisia merkintäjärjestelmiä, joissa käytetään toimialajärjestöjen määräämiä symboleja), ja joissain maissa viranomaiset olivat antaneet lainsäädäntöä alan sääntelemiseksi. Alkuperämaan säädöksistä riippui, oliko jalkineiden täytettävä tietyt merkintöjä koskevat vaatimukset ja mitä nämä vaatimukset olivat. Tämän katsottiin todennäköisesti aiheuttavan lisäkustannuksia ja haittaavan kauppaa sisämarkkinoilla. Näiden ongelmien ratkaisemiseksi useat jäsenvaltiot sekä jalkineala kannattivat yhdenmukaistamista, ja prosessin tuloksena annettiin direktiivi 94/11/EY.

Komission arvion mukaan erot tämän alan kansallisissa säädöksissä saattoivat aiheuttaa kaupan esteitä, joita ei voitu poistaa soveltamalla Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 30 artiklaa (tai 28 artiklaa) ja sitä seuraavia artikloja (tavaroiden vapaa liikkuvuus) eikä myöskään jäsenvaltioiden voimassa olevan lainsäädännön vastavuoroisen tunnustamisen eikä teollisuudenalan vapaaehtoisten yhtenäistämistoimien avulla. Tämän vuoksi tarvittiin

erityissäädöksiä, joilla voitaisiin täydentää perustamissopimuksessa määrättyä vapaan liikkuvuuden oikeutta.

2. DIREKTIIVIN 94/11/EY SOVELTAMINEN

Maaliskuun 23. päivänä 1994 annetussa direktiivissä 94/11/EY säädetään jalkineiden vapaan liikkuvuuden olennaisista vaatimuksista. Vaikka direktiivissä (erityisesti sen 1 ja 4 artiklassa, jotka koskevat merkitsemisvaatimuksia) säädetään tietyistä vaatimuksista, jotka on sisällytettävä kaikkiin kansallisiin täytäntöönpanotoimiin, siinä annetaan kuitenkin jäsenvaltioille mahdollisuus päättää, liitetäänkö kyseisen direktiivin edellyttämiin merkintöihin lisätietoja (5 artikla). Lisäksi jos merkinnät eivät vastaa säännöksiä (2 artikla), kukin jäsenvaltio toteuttaa kansallisessa lainsäädännössä säädetyt asianmukaiset toimenpiteet.

Tähän mennessä kaikki jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet säädöksistä, joilla direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä. Koska direktiivin täytäntöönpano kuitenkin viivästyi merkittävästi useissa maissa, komission oli aloitettava jäsenyysvelvoitteiden laiminlyöntiä säädetyssä määräajassa koskeva menettely Belgiaa, Ranskaa, Irlantia, Espanjaa ja Luxemburgia vastaan. Menettelyt on kuitenkin keskeytetty kyseisten säännösten täytäntöönpanon jälkeen.

2.1. Soveltamisala

Direktiivin 94/11 tärkein tavoite on tarjota kuluttajien kannalta avoimempi järjestelmä ja enemmän tietoa tehokkaasti toimivilla sisämarkkinoilla, ja direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa määritellään direktiivin soveltamisalaksi *kuluttajille myytäväksi tarkoitetut jalkineet.*

Direktiivin soveltamisalaan eivät kuulu seuraavat tuotteet: käytetyt, kuluneet jalkineet, henkilösuojaimia koskevan direktiivin 89/686/ETY soveltamisalaan kuuluvat suojajalkineet, tiettyjen vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamista ja käytön rajoituksia koskevan direktiivin 76/769/ETY soveltamisalaan kuuluvat jalkineet sekä lelumaiset jalkineet.

Tässä direktiivissä tarkoitettujen tuotteiden ohjeellinen luettelo on liitteessä II. Kyseisen liitteen viimeisessä alakohdassa todetaan, että yhdistetyn nimikkeistön 64 ryhmään kuuluvien tuotteiden voidaan katsoa kuuluvan tämän direktiivin soveltamisalaan.

Useimmat jäsenvaltiot ovat saattaneet 1 artiklan 1 kohdan sekä liitteen II osaksi kansallista lainsäädäntöä sisällyttämällä ne säädöksiinsä sellaisenaan ja ilman muutoksia. Muutamat jäsenvaltiot ovat antaneet lainsäädäntöään muuttavia tai täydentäviä säännöksiä.

Esimerkiksi Yhdistynyt kuningaskunta ja Irlanti ovat korvanneet liitteessä II olevan ix alakohdan ortopediset jalkineet tekstillä ortopediset jalkineet, jotka eivät kuulu lääkinnällisistä laitteista vuonna 1994 annetun asetuksen soveltamisalaan, mikä vaikuttaa sopivammalta. Vaikka ohjeellisessa luettelossa mainitaan ortopediset jalkineet, ne eivät kuulu yhdistetyn nimikkeistön soveltamisalaan (ryhmä 64, huomautus 1, kohta e ortopediset jalkineet ja muut ortopediset välineet sekä niiden osat, vaan ne kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 9021) [1]. Tästä syystä vaikuttaa siltä, että direktiivin 94/11 soveltamisalaan kuuluvat ainoastaan sellaiset jalkineet, jotka eivät ole lääkärin määräämiä.

---

[1] Komission asetus (EY) N:o 2204/1999, annettu 12.10.1999, tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta.

Ranska on poistanut liitteestä II kaikki viittaukset yhdistetyn nimikkeistön ryhmään 64, ja Saksa, Italia ja Luxemburg puolestaan eivät ole lainkaan saattaneet liitettä osaksi kansallista lainsäädäntöään.

Alankomaat on pannut liitteen II täytäntöön viittaamalla kansallisen täytäntöönpanosäädöksen 1 artiklassa olevaan jalkineen määritelmään, joka on direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa.

Yleisesti ottaen soveltamisala on toteutettu hyvin useimmissa jäsenvaltioissa. Kuitenkin silloin, kun liitettä ei ole kokonaan saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, soveltamisala on epäselvä erityisesti ortopedisten jalkineiden osalta.

2.2. Jalkineen määritelmä

Direktiivin 94/11 1 artiklan a kohdan toisen alakohdan mukaan tarkoitetaan *'jalkineella' tuotteita, jotka on varustettu pohjilla, joiden tarkoituksena on suojata tai peittää jalkaa, mukaan lukien liitteessä I tarkoitetut erikseen kaupan pidettävät osat.*

Tämä määritelmä tunnustetaan kaikkialla Euroopan unionissa, sillä jäsenvaltiot ovat antaneet ja hyväksyneet samanlaisen määritelmän.

Liitteessä I, johon viitataan 1 artiklassa, on jalkineen osien määritelmät (päällinen, vuori ja sisäpohja, ulkopohja) ja vastaavat kuvat ja tekstit. Lisäksi se sisältää materiaalien määritelmän (nahka, pinnoitettu nahka, luonnontekstiilit ja tekokuitutekstiilit tai neulomattomat tekstiilit, muut materiaalit) ja vastaavat kuvat.

Jäsenvaltiot ovat saattaneet tämän liitteen osaksi kansallista lainsäädäntöään joko sellaisenaan tai sisällyttämällä sen liitteen määritelmät kansallisiin täytäntöönpanotoimiin. Luxemburg, Yhdistynyt kuningaskunta ja Irlanti ovat ainoat maat, jotka eivät ole hyväksyneet nimitystä täyspintanahka, jota voitaisiin käyttää osana direktiivissä 94/11 (5 artikla) tarkoitettuja vapaaehtoisia lisätietoja.

On korostettava, että direktiivin 94/11 liitteessä I olevan tekstiilin määritelmä on peräisin 26. heinäkuuta 1971 annetusta direktiivistä 71/307/EY, joka koskee tekstiilien nimityksiä, kaikki sen mukautukset huomioon ottaen [2]. Direktiivissä 94/11 olevan tekstiilejä esittävän kuvan käyttö ei näytä tuottavan vaikeuksia.

Tekstiilien nimityksistä annetun direktiivin (96/74/EY) 2 artiklan 3 kohdassa mainitut jalkineiden lämpövuoret ovat tekstiileihin verrattavia ja niihin sovelletaan samoja säännöksiä. Tämä merkitsee sitä, että direktiivin 94/11 vaatimusten mukaisten merkintöjen lisäksi myös jalkineiden lämpövuorien yleismateriaali on osoitettava.

Euroopan jalkineteollisuuden näkemyksen mukaan riittäisi, että käytetään tekstiiliä osoittavaa kuvaa, josta säädetään jalkineiden merkinnöistä annetussa direktiivissä 94/11, ja tarvittaessa liitetään siihen kyseisen direktiivin 5 artiklan mukaisia lisätietoja. Teollisuuden edustajat eivät halua monia merkintöjä, ja he ovat ehdottaneet, että komissio antaisi sopivia muutosehdotuksia direktiivin 96/74/EY puitteissa.

---

[2] Direktiiviä 71/307/EY on merkittävästi muutettu useaan otteeseen. Se kodifioitiin direktiivinä 96/74/CE, joka annettiin 12. joulukuuta 1996, ja sitä muutettiin 19. kesäkuuta 1997 annetulla direktiivillä.

2.3. Merkintöjä koskevat määräykset – jalkineiden materiaalit ja osat

Direktiivin 1 artiklan 2 kohdan i alakohdan mukaan merkinnöistä on käytävä ilmi tiedot jalkineen kolmesta osasta sellaisina kuin ne määritellään liitteessä I. Nämä kolme osaa ovat päällinen, vuori ja sisäpohja sekä ulkopohja.

Jalkineen rakenne on ilmoitettava (4 artiklassa säädettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti) joko kuvan tai tekstin avulla (1 artiklan 2 kohdan ii alakohta) jossa nimetään erityismateriaalit liitteen I mukaisesti. Päällisen osalta materiaalit määritellään ottamatta huomioon lisätarvikkeita tai koristeita (1 artiklan 2 kohdan iii alakohta), ja pohjien luokittelu perustuu niiden sisältämien materiaalien määrään (1 artiklan 2 kohdan iv alakohta).

Lähes kaikissa jäsenvaltioissa lakitekstin sanamuoto on miltei sama kuin direktiivissä. Käytännössä on kuitenkin eroja siinä, miten 1 artiklan 1 kohtaa sovelletaan, erityisesti vuoria ja sisäpohjaa osoittavan kuvan käytön osalta. Liitteessä I olevan määritelmän mukaan kyseessä ovat *kengän päällisen vuori ja sisäpohja, jotka käsittävät jalkineen sisäosan*. Yhden ainoan kuvan käyttäminen osoittamaan sekä vuoria että sisäpohjaa on aiheuttanut ongelmia, koska kaikissa jalkineissa ei ole vuoria.

– Italia ja Kreikka tulkitsevat 1 artiklan 2 kohtaa väljästi. Koska direktiivin tarkoituksena on antaa kuluttajille tietoa jalkineiden tärkeimpien osien materiaaleista, nämä kaksi maata ovat päättäneet noudattaa periaatetta, jonka mukaan vuorin puuttuessa on ilmoitettava jalan kanssa kosketuksissa olevat eli päällisen sisäpuolen materiaalit.

– Jalkineiden valmistajien kannalta Italian ja Kreikan tulkinta on käytännöllinen, koska merkintä on yksinkertainen ja selkeä ja sen tarkoituksena on ilmaista kuluttajalle lyhyesti, mistä materiaalista jalkineen sisäosa on pääosin valmistettu (olipa siinä vuoria tai ei).

– Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan viitattaessa vuorin ja sisäpohjan sisältöön, kun jalkineessa ei ole erillistä vuoria, kuluttajaa saatetaan johtaa harhaan jalkineen rakenteen osalta. Helpottaakseen tulkintaa, jonka mukaan direktiivin tarkoituksena on antaa tietoa jalkineen sisäosan materiaalista (joka on jalan kanssa kosketuksissa), Yhdistynyt kuningaskunta ehdotti 2.7.1999 päivätyssä komissiolle lähettämässään kirjeessä, että korvataan 1 artiklan 2 kohdan i alakohdan b alakohdassa ilmaus "vuori ja sisäpohja" ilmauksella "sisäpinta".

– Ranskan viranomaiset vaativat, että jalkineen vuorin puuttuminen on ilmaistava (olipa jalkine nahkaa tai ei). Direktiivin 1 artiklan mukaan merkinnöistä on käytävä ilmi tiedot jalkineen kolmesta osasta, ja direktiivissä ei ole kuvaa, joka ilmaisisi kuluttajalle selkeästi, että jalkineesta puuttuu vuori. Tästä syystä Ranska vaatii kuvan viereen erityismerkintää "*ilman vuoria*" tai kuvan sijasta merkintää "*sisäpohja*" sekä tietoja sen rakenteesta. On todettava, että kyseinen vaatimus ei sisälly direktiivin täytäntöönpanosäädökseen, vaan se kuuluu valmistajille lähetettyihin valvontaviranomaisen ohjeisiin.

Ranskan viranomaiset ovat tuoneet esiin myös toisen kysymyksen, joka liittyy yhden kuvan käyttöön, kun jalkineen vuori ja sisäpohja eivät ole samaa materiaalia. Koska kuluttaja ei voi tietää varmasti, mihin osaan vuorin ja sisäpohjan yhdistelmästä materiaalia osoittava kuva viittaa, Ranskan mielestä olisi käytettävä kahta kuvaa osoittamaan erikseen vuorin ja sisäpohjan materiaali. Ranska ei ole kuitenkaan ryhtynyt toimiin tässä asiassa.

Euroopan jalkineteollisuuden tehtyä kantelun Ranskan tavasta soveltaa direktiivin 3 ja 5 artiklaa, jossa käsitellään vaatimusta merkitä lisätietoja vuorin puuttumista, komissio on joutunut tutkimaan, ovatko kansalliset täytäntöönpanotoimet direktiivin 94/11 mukaisia, koska sen on ryhdyttävä toimiin, mikäli kansalliset vaatimukset haittaavat sisämarkkinoiden tehokasta toimintaa. Asian käsittelyä ei ole vielä päätetty.

Ranskan käsityksen mukaan 1 artiklan 2 kohdan i alakohdan soveltaminen aiheuttaa ongelmia, koska direktiivin teksti ei ole tarpeeksi tarkka. Komissio tutkii mahdollisuutta selkeyttää tekstiä kuultuaan jäsenvaltioita ja alan teollisuutta.

On olennaisen tärkeää saavuttaa yhdenmukainen lähestymistapa ja noudattaa sitä, jotta voidaan taata sisämarkkinoiden tehokas toiminta ilman tavaroiden vapaan liikkuvuuden esteitä, kun otetaan huomioon jäsenvaltioiden erilaiset käytännöt ja jalkineteollisuuden tekemä kantelu Ranskan vaatimuksista.

2.4. Merkintöjä koskevat määräykset – muut tiedot

Useimmat jäsenvaltiot ovat sisällyttäneet muutoksitta lainsäädäntöönsä 4 artiklan 1–4 kohdan. Siten koko Euroopan unionissa on hyväksytty jalkineiden merkintöjä koskevat yhteiset säännöt (on merkittävä materiaalit, joita on vähintään 80 %; merkintöjen on oltava näkyviä, hyvin ja näkyvään kohtaan kiinnitettyjä jokaisessa jalkineparissa sekä riittävän suuria, jotta merkinnän sisältämien tietojen ymmärtäminen on helppoa; merkinnät voidaan tehdä painamalla, liimaamalla, kohokuvioimalla tai kiinnittämällä).

Kaikkien jäsenvaltioiden säädöksissä edellytetään, että kuluttajille kerrotaan asianmukaisesti kuvien merkitys. Joissain maissa kauppoihin vaaditaan erityinen juliste (Italia) ja suuriin valintamyymälöihin useita julisteita (Tanska), jotka asetetaan näkyviin paikkoihin jalkineosaston läheisyyteen (Ranska, Belgia). Kreikka on antanut vähittäismyyntiä koskevia määräyksiä, ja sen täytäntöönpanoasetuksen liitteessä III on julistemalli.

Irlanti on ottanut esiin ongelman, joka ilmaantuu liimattujen merkintöjen irrotessa helposti (4 artiklan 3 kohta) varsinkin kun jalkineita kokeillaan, jolloin jälleenmyyjän on vaikea valvoa velvollisuutensa mukaisesti, että hänen myymissään jalkineissa on asianmukainen, direktiivissä säädetty merkintä. Muissa jäsenvaltioissa ei näytä olevan tätä ongelmaa.

2.5. Vastuuhenkilöiden velvollisuudet

Useimmat jäsenvaltiot ovat saattaneet direktiivin 94/11 4 artiklan 5 kohdan sanatarkasti osaksi kansallista lainsäädäntöään.

Koko Euroopan unionissa valmistajan tai yhteisöön sijoittautuneen valmistajan edustajan on laadittava merkintä, ja hän vastaa merkinnän tietojen paikkansapitävyydestä. Jollei valmistaja tai valmistajan edustaja ole sijoittautunut yhteisöön, vaatimus koskee henkilöä, joka vastaa ensimmäisestä markkinoille saattamisesta yhteisössä. Direktiivin saman artiklan mukaan jälleenmyyjän on huolehdittava siitä, että hänen myymissään jalkineissa on asianmukainen, kyseisessä direktiivissä säädetty merkintä.

Alankomaat on sisällyttänyt 4 artiklan 5 kohdan kansalliseen lainsäädäntöönsä pelkästään viittaamalla tuotteiden laatua koskevan lain (Warenwet) 1 pykälän 1 momenttiin. Viittaus sisältyy täytäntöönpanosäädöksen (Warenwetbesluit etikettering schoeisel) perusteluosaan.

2.6. Säännösten noudattamisen valvonta

Direktiivin 94/11/EY 2 artiklassa jäsenvaltiot velvoitetaan valvomaan, että markkinoille saatetut jalkineet täyttävät direktiivin merkintöjä koskevat vaatimukset. Lisäksi jos markkinoille saatetaan jalkineita, jotka eivät täytä merkintöjä kokevia säännöksiä, "*toimivaltainen jäsenvaltio toteuttaa kansallisessa lainsäädännössä säädetyt asianmukaiset toimenpiteet*".

Kyseisessä artiklassa annetaan jäsenvaltioille laaja harkintavalta valita tehokkaimmat toimenpiteet, joilla markkinoille saattamista voidaan valvoa. Artiklaa olisi tutkittava tarkemmin, koska jäsenvaltioissa on niiden perinteisiin perustuvia hyvinkin erilaisia täytäntöönpanomenetelmiä, joita kannattaisi tutkia ja ottaa keskustelun aiheeksi.

Täytäntöönpanon valvonnassa onkin tässä yhteydessä varmistettava, että seuraavat kaksi ehtoa täyttyvät: on nimetty viranomaiset, jotka valvovat, että markkinoilla on ainoastaan direktiivin mukaisia tuotteita, ja lisäksi on säädetty seuraamuksista valmistajalle, joka ei noudata kyseistä velvollisuutta.

2.6.1 Toimivaltaiset viranomaiset

Joissain jäsenvaltioissa jalkineiden merkintöjen noudattamista koskeva valvonta kuuluu toimivaltaisille kansallisille elimille, jotka on erityisesti nimetty täytäntöönpanotekstissä. Näin on tehty Irlannissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa, Portugalissa ja Italiassa.

Muissa maissa velvollisuus nimetä toimivaltainen viranomainen on täytetty viittaamalla yleisluonteiseen lakitekstiin [3]. Viittaus ei aina ole selkeä, koska se ei sisälly itse lakitekstiin, vaan lukijan on tutustuttava muihin lakiteksteihin. Tämä aiheuttaa epäselvyyttä siitä, mikä on toimivaltainen viranomainen.

Komission käytettävissä olevien tietojen mukaan direktiivin 94/11 määräysten noudattamista valvovat seuraavat viranomaiset:

– **Itävalta** – Wirtschaftsministerium (talousministeriö), paikallisviranomaiset

– **Belgia** – Administration de l'Inspection économique (taloudellinen tarkastusosasto)

– **Tanska** – Forbrugerstyrelsen (kuluttajavirasto)

– **Suomi** – Kuluttajavirasto ja kuluttaja-asiamies

---

[3] Ranska – Code de la Consommation (kuluttajalaki), erityisesti sen L-214-1 artikla, joka takaa rehellisen kaupankäynnin.
Belgia – 14. heinäkuuta 1991 annettu laki kaupan käytännöistä ja kuluttajalle annettavasta tiedosta sekä kuluttajansuojasta, erityisesti 14 artikla.
Itävalta – Liittovaltion laki vilpillisestä kilpailusta, annettu vuonna 1984, muutettu vuoden 1993 lailla.
Tanska – Laki kaupan pitämisen käytännöistä.
Suomi – Kuluttajansuojalaki, annettu 20. tammikuuta 1978, 2 luku, 6 pykälä.
Luxemburg – 9. elokuuta 1971 muutettu laki, joka koskee Euroopan yhteisöjen päätösten, direktiivien ja asetusten toimeenpanoa ja seuraamuksia talouden, tekniikan, maatalouden, metsätalouden, sosiaalitoimen ja liikenteen alalla.
Alankomaat –Direktiivi 94/11/EY on pantu täytäntöön tuotteiden laatua koskevassa laissa *(Warenwet)* jalkineiden merkintöjä koskevalla säännöksellä *(Warenwetbesluit etikettering van shoeisel). "Warenwet"* liittyy talousrikoksista annettuun lakiin *"Wet op de economische delicten".*
Saksa – Laki elintarvikkeista ja kulutustavaroista *(Lebensmittel und Bedarfsgegentändegesetz).*
Espanja-Laki 26/1984, 19.7.1984; päätös 1945/1983, 22.6.1983 (sanktiot)

– **Ranska** – Direction générale de la Concurrence, de la Consommation et de la Répression des Fraudes (kilpailusta, kuluttaja-asioista ja petosten torjunnasta vastaava elin)

– **Saksa** – Wirtschaftsministerien der Bundesländer (osavaltioiden talousministeriöt)

– **Kreikka** – Kehitysministeriön teknisen tarkastuksen osasto

– **Irlanti** – Office of Consumer Affairs (kuluttajavirasto)

– **Italia** – Ministero dell'Industria, dell Commercio e dell'Artigianato, (teollisuus-, kauppa- ja käsiteollisuusministeriö), aluetoimistot

– **Luxemburg** – Direction de la Concurrence et de la Protection des Consommateurs du Ministère de l'Economie (talousministeriön kilpailu- ja kuluttajansuojaosasto)

– **Alankomaat** – Gezondheidsinspectie (tuotteiden laatua koskevan lain kansallinen viranomainen)

– **Portugali** – Inspecção-Geral das Actividades Económicas e delegações das direcções regionais do Ministério da Economia (talousministeriön taloudellisten toimien ja alueellisten edustustojen tarkastusosasto)

– **Yhdistynyt kuningaskunta** – Paikallisviranomaiset ("Weights and Measures")

– **Espanja** –Administraciones de Consumo de las Comunidades Autónomas (autonomisten alueiden kuluttajahallinto), jota koordinoi Departamento Sectorial de Consumo (alueellinen kuluttajalautakunta).

– **Ruotsi** – Konsumentverket (kuluttajavirasto)

2.6.2. Seuraamukset

Portugalissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa tilapäiset toimeenpanomääräykset sisältävät erityissäännöksiä seuraamuksista, joita voidaan määrätä, jos merkintöjä koskevia vaatimuksia ei noudateta.

Portugalissa lain rikkoja tuomitaan maksamaan 25 000–500 000 escudon sakko. Mikäli kyseessä on oikeushenkilö, sakko voi olla jopa 2 miljoonaa escudoa.

Irlannissa määräysten rikkomisesta seuraava sakko voi olla 1 500 Irlannin puntaa, ja **Yhdistyneessä kuningaskunnassa** säännösten rikkomisesta voidaan määrätä korkeintaan 5 000 Englannin punnan sakko.

Kaikissa muissa jäsenvaltioissa toimeenpanosäädöksissä viitataan yleisluonteisiin lakiteksteihin, joihin on tutustuttava. Viittaus ei aina ole selkeä, koska se ei sisälly itse lakitekstiin, vaan lukijan on tutustuttava muihin lakiteksteihin. Tämä aiheuttaa epäselvyyttä.

Ranskassa säädetyt seuraamukset ovat teollisuustuotteiden ja elintarvikkeiden merkintöjen osalta yhteisön lainsäädännön mukaisia. Seuraamuksena voi olla harhaanjohtamistapauksessa korkeintaan 250 000 Ranskan frangin suuruinen sakko ja kaksi vuotta vankeutta. Uusimistapauksessa seuraamusten määrä kaksinkertaistetaan.

Itävallassa kansallista lakia rikkoville voidaan tuomita vilpillisestä kilpailusta annetussa laissa määrätty sakko, joka hallinnollisissa rikkomuksissa voi olla 40 000 shillinkiä.

Belgiassa seuraamuksista säädetään kauppakäytäntöjä koskevan lain 102 artiklassa, ja sakko on 250–10 000 Belgian frangia.

Espanjassa sakoista säädetään 19. heinäkuuta 1984 annetussa laissa 26/1984, 22. kesäkuuta 1983 annetussa asetuksessa 1945/1983 sekä autonomisten alueiden kuluttajalainsäädännössä. Määräysten rikkojille voidaan tuomita vakavissa tapauksissa korkeintaan 1 000 000 pesetan suuruinen sakko.

Saksassa jalkineiden asianmukaisen merkitsemisen laiminlyönti katsotaan hallinnolliseksi rikkomukseksi, ja siitä voidaan tuomita korkeintaan 30 000 Saksan markan suuruinen sakko.

Luxemburgissa seuraamus vastaa yleisiä oikeussääntöjä, jotka koskevat Euroopan yhteisöjen päätösten, direktiivien ja asetusten täytäntöönpanoa. Sakko voi olla 501–1 000 000 Luxemburgin frangia.

Jos **Alankomaissa** tarkastuksessa todetaan tuotteiden laatua koskevan lain (Warenwet) rikkomus, toimijalle lähetetään kirjallinen varoitus. Mikäli uudessa tarkastuksessa kolmen kuukauden kuluttua todetaan, että tuotteet ovat edelleen lainsäädännön vastaisia, asiasta lähetetään raportti yleiselle syyttäjälle, joka useimmissa tapauksissa ehdottaa sakkoa asian ratkaisemiseksi. Kaikki rikkomukset katsotaan talouspetoksiksi, joista tuomittava sakko on 500–1 000 000 Alankomaiden guldenia. Sakon määrä voi vaihdella myös saadun hyödyn mukaan. Asia annetaan tuomioistuimen käsiteltäväksi vain silloin, kun asianomainen on tyytymätön päätökseen.

Ruotsissa, Tanskassa ja **Suomessa** on säädetty, että "valvontaviranomainen voi ilmoittaa säännösten noudattamisen edellyttämästä määräyksestä tai kiellosta". Määräykseen tai kieltoon liittyy myös sakko, kun kyseessä on määräysten rikkominen.

Kreikassa määräysten rikkojat tuomitaan maksamaan sakko, jonka määrän päättää tuomioistuin.

Italiassa vuonna 1994 hyväksytty yhteisön laki, johon viitataan kansallisen säädöksen johdanto-osassa, ei ole sinänsä täytäntöönpanosäädös vaan valtuuslaki, jonka avulla nopea täytäntöönpano on mahdollinen. Tästä syystä seuraamukset ovat epäselviä.

Direktiivin 2 artiklan noudattamatta jättämisestä tuomittavat sakot ovat hyvin vaihtelevia. Erot johtuvat jäsenvaltioiden rikosoikeuden eroista. Seuraamusten yhdenmukaistaminen ei kuitenkaan kuulu direktiivin soveltamisalaan.

Komission toimivaltaan ei kuulu määritellä seuraamuksia tai viranomaisia, jotka valvovat direktiivin säännösten noudattamista. Kaikkien tähän liittyvien toimenpiteiden on edistettävä samaa tavoitetta, eli tehokasta kuluttajansuojaa, kunnioittaen samalla kuitenkin sisämarkkinoiden ominaispiirteitä.

2.7. Kaupan pitämisen kieltäminen ja estäminen

3 artiklassa säädetään, että jäsenvaltiot eivät voi soveltaa yhteensovittamattomia kansallisia, tiettyjen jalkinetyyppien tai yleensä jalkineiden merkintöjä koskevia säännöksiä ja näin kieltää tai estää sellaisten jalkineiden pitämistä kaupan, jotka ovat direktiivissä 94/11 esitettyjen merkintöjä koskevien säädösten mukaisia.

On kuitenkin otettava huomioon, että muut kuin direktiivin täytäntöönpanoon liittyvät lakitekstit ja kansalliset hallintokäytännöt saattavat epäsuorasti aiheuttaa kaupan esteitä.

Tämän kertomuksen antamispäivään mennessä komissiolle ei ole ilmoitettu kansallisten täytäntöönpanotoimien sisältämistä suorista esteistä eikä myöskään niihin liittyvien säädösten sisältämistä epäsuorista esteistä. Ainoana poikkeuksena on edellä mainittu kantelu, joka koskee Ranskan vaatimaa merkintää vuorittomiin jalkineisiin.

2.8. Lisätiedot

Direktiivin 94/11 5 artiklan mukaan "*merkintään tarvittaessa liitettyjä kirjallisia lisätietoja voidaan lisätä tämän direktiivin mukaan vaadittuihin teksteihin*".

Ranskassa kaikkien jalkineiden merkintöjen on sisällettävä valvonta- ja tunnistustarkoituksia varten joko "*valmistajan nimi, valmistavan yrityksen nimi tai merkki"* tai *"myyjän nimi tai myyvän yrityksen nimi, jota seuraa petosten torjunnasta vastaavan elimen myöntämä tavanomainen merkintä, jonka tarkoituksena on tunnistaa valmistaja tai maahantuoja*".

Italiassa voidaan jalkineeseen merkitä maininta "pohja valmistettu Italiassa", jolla täsmennetään tuotteen kotimainen alkuperä.

Kuten direktiivin 3 artiklassa säädetään, jäsenvaltiot eivät kuitenkaan voi kieltää tai estää sellaisten jalkineiden pitämistä kaupan, jotka ovat kyseisen direktiivin säännösten mukaisia.

3. PÄÄTELMÄT

Kuusi vuotta sen jälkeen, kun direktiivi 94/11/EY annettiin 23. maaliskuuta, voidaan todeta, että sen avulla on voitu saavuttaa kuluttajien kannalta riittävä tiedon ja suojan taso ja jalkineiden vapaa liikkuvuus koko Euroopan unionin alueella. Lukuun ottamatta rikkomista koskevia menettelyjä, joita aloitettiin täytäntöönpanon laiminlyönnistä määräaikaan mennessä, komissiolle on tehty yksi ainoa direktiivin noudattamatta jättämistä koskeva kantelu, jonka aiheena oli vuorittomien jalkineiden merkinnät.

Useimmissa jäsenvaltioissa kansalliset täytäntöönpanosäädökset noudattavat lähes sanatarkasti direktiivin 94/11/EY tekstiä, ja yleisesti ottaen jäsenvaltiot pitävät lainsäädäntöään riittävänä, jotta direktiivin kaikkia näkökohtia voidaan soveltaa tehokkaasti. Jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistaminen jalkineiden merkintöjä koskevien yhteisten vähimmäisvaatimusten osalta on auttanut valmistajia antamaan kuluttajille enemmän tietoa ja luomaan avoimemman järjestelmän.

Vuonna 1994 direktiivin tekstissä selkeästi ilmaistut tavoitteet, eli jalkineita koskevien säännösten yhtenäistäminen ja jalkineiden vapaan liikkuvuuden takaaminen, voidaan katsoa saavutetuiksi. Siitä syystä ei ole perusteltua ehdottaa direktiivin muutosta.